

Nagy Betti

Társasjáték

Anyu azt mondta: fésülködj meg és hozd azt a bombont.

- *Szia* - nyitottam be óvatosan a gyerekszobába.
- *Szia* - mondta halkán a copfos kislány.
- *Játszunk valamit?* - kérdeztem mellé letelepedve.
- *Gazdálkodj okosan-t?*
- *Jaj, az túl hosszú* - ráztam meg fésületlen fürtjeim.
- A nappaliból beszűrődött a sustorgás.
- *Miért sugdolózunk?* - kérdeztem a kislányt.
- *Mert apu felakasztotta magát.*
- *Hova?*
- *A padlásfeljáróban.*
- *Ezért hoztunk neked most csokit?*
- *Igen. Kaptam jó sokat.*

A Ki nevet végén?-ben most először hagytam,
hogy ő legyen a piros bábukkal.

Tériszony

I.

A vonat pár perc múlva indul.
A lakáskulcsot nehezen találok,
pedig a ligetnek, ahol lakom nincs ajtaja,
csak küszöb van, ahol
naponta kétszer megbotlok.
Madártej savanyodik a konyhaasztalon,
valaki átordít a falon,
hogy aludni szeretne,
visszadörömbölök: „Dögölj meg,
fáradt vagyok én is!”

Piszkos, bagószagú párnák között ébredek,
még kávéfőzők, de a cigarettám elfogyott.

A vonat pár perc múlva indul.
Pulóvert gyömöszölök egy hátizsákba,
mert nem tudom,
hogy tél van most,
vagy nyár.
Egy kis élet dobog bennem,
kíváncsi lett a ligetre, ahol lakom,
és a nyárra.

„Maradj veszteg!” – kiáltok rá durván,
és egy konyharuhába törlöm könnyeim.

II.

Nagyon sajnálom, nem vihetlek magammal,
azt sem tudom, hogy én hova megyek.

A vonat pár perce elindult.
Penészes képek rohadnak a falon,
vasutasok tisztelegnek az állomásokon,
egy kéz nyúl utánam, félreugrok,
pedig nem félek attól, hogy megüt,
de a kidagadt ereken remeg a vér.
Lekésem a csatlakozást,
és a peronon nem vár senki,
megölelek egy lámpaoszlopot,
mintha már régóta ismerném.

Aludj ma velem, mert, ha ez az ébrenlét,
akkor az álmot egyedül már nem bírom ki!

A rigók hangjára fekszem

mikor ők ébrednek
és adják tudtul
a szemközti fenyőfáról
hogy hiába a hideg
nem fagytak meg
és aludjak nyugodtan
mert szép ez az élet
akkor lenyugszom
és fekszem le csendben
mert tudom, a rigók
igazat fecsegnek